

COLUMN – Zaterdag Live 15 december 2018 - Columnist: Peter Drijver

De naoorlogse generatie bouwde een wereld terug na een dieptreurige vernietigende oorlog. De oorlogsindustrie had niets meer te doen en zo ontstond een ongekende economische groei en welvaartsgroei ten koste van heel veel persoonlijke inspanning en loonoffers. Een hele generatie geloofde in een gelukkig bestaan in Zuid West Den Haag zònder binnenstad, een wereld van zwart-wit foto's, een baan bij Vredestein of van der Heem waar je met de Berini of HTM naartoe ging. Een overzichtelijke wereld van hard werken, waar de groei werd goedge maakt door de belofte van een Vadertje Staat, die voor ons allemaal zorgde: met AOW, pensioenen, ziekte wet, bejaardenhuizen, scholen en kerken voor alle gezindten.

Meer dan een halve eeuw later staan de gele hesjes op het Binnenhof: verzameld ongenoegen tegen de regering. Een solidariteitsbeweging met de gele hesjes in Frankrijk, waar het een werkelijk massaal verzet is. Of die gele hesjes in Den Haag zullen verdwijnen na de kerst?

Zoals de vlam snel doofde van het Haagse Occupy-kamp op het Malieveld?

Niemand, die dat kan voorspellen. In Frankrijk kunnen we wél zien wat de brandstof is voor die demonstraties. Om te beginnen is dat de prijs van de autobrandstof. In Frankrijk worden de afstanden tussen winkels, woningen, scholen en werkplekken steeds groter, terwijl het railverkeer is gemillimeterd. Een auto is onmisbaar om buiten de steden en stadjes te overleven. Geef die hesjes eens ongelijk.

In de kleinere steden in het noorden en oosten van Frankrijk is afgelopen 15 de industriële productie enorm afgenomen. Van producten die hun plek in de winkels waard waren maar ook van producten in de toeleverindustrie van Hi-Tech industrie. Het noorden en oosten van Frankrijk heeft behalve veel regen werkelijk veel straatarme bewoners, steden en stadjes. En uitzichtloze werkloosheid.

De middenklasse, opgebouwd in de jaren 60 en 70, bleef ook bij groeiende welvaart solidair en klassenbewust. De liberalisering van de laatste 20 jaar heeft daar een eind aan gemaakt. Verscherpt door de bancaire crisis en de economische neergang, is het mes gezet in alle vangnetten van de wederopbouw tijd. Solidariteit verdween omdat de overheden én Europa het individu vooropstelden die het maar moest rooien.

De overheid is geen geluismachine riep onze eeuwig lachende Rutte, maar hij stelde wel voor om meer bedrijven naar Nederland te lokken door ze nog meer vrij te stellen van belastingen. Dealtjes, die zijn eventuele stemmers niet eens mogen weten.

Zowel in Frankrijk als in Nederland weet de 'niksige' politiek van Tweede Kamer en Gemeenteraad geen deuk in een pak boter te slaan. Rutte komt er mee weg, Revis komt ermee weg. En één keer in de twee jaar mogen we een vakje rood maken. That's it.

Geef die gele hesjes eens ongelijk dat ze de straat opgaan en ja, ze zijn gemotiveerd door hun gevoel, dat het maar eens afgelopen moet zijn. En nee, er is geen duidelijke spreekbuis of politieke beweging. De beweging van Macron is het in elk geval niet en ook niet het laatste VVD festival.

Ondertussen, op straat, in de buurten, in de zorg wordt hard geploeterd om de gaten te stoppen. In Den Haag en in Franse steden waar de vooruitzichten heel wat minder rooskleurig zijn. Mededogen motiveert,

kleine inspanningen schelen al een hele hoop.

Ik hoop werkelijk dat het nieuwe jaar het klapvee in parlement en gemeenteraad zich bezint en hun ministers en wethouders achter de broek zit.

En nee, dat zal geen economische groei betekenen zoals in de jaren 70 en 90. Goddank want de opwarming van de aarde kan dat echt niet hebben.

Laat 2019 het jaar zijn van mededogen en meebesturen om te beginnen door de zekerheid en solidariteit weer te vergroten: in Nederland en internationaal. Fijne dagen en geen vuurwerk hè!